

“मीठे बच्चे- माया धेरै शक्तिशाली छ, यससँग सावधान रहनु छ। कहिल्यै यस्तो ख्याल आउनु हुँदैन- म ब्रह्मालाई मान्दिन, मेरो त डाइरेक्ट शिवबाबासँग सम्बन्ध छ।”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरुप्रति सबैको प्यार स्वतः रहन्छ?

उत्तर:- जसले पहिला हरेक कुरालाई स्वयं व्यवहारमा ल्याउँछन् अनि अरूलाई भन्छन्- उनीहरुप्रति सबैको प्यार स्वतः जान्छ। ज्ञानलाई स्वयंमा धारण गरेर फेरि धेरैको सेवा गर्नु छ, तब सबैको प्यार मिल्छ। यदि स्वयं गर्दैनन्, केवल अरूलाई भन्छन् भने उनीहरुलाई कसले मान्ने? उनीहरु त मानौं पण्डित भए।

ओम् शान्ति। बच्चाहरुसँग बाबाले सोध्नुहुन्छ, आत्माहरुसँग परमात्माको सोध्नुहुन्छ- यो त जानेका छौं हामी परमपिता परमात्माको सामुन्ने बसेका छौं। बाबाको आफ्नो रथ छैन, यो त निश्चय छ नि? यस भृकुटीको बिचमा बाबाको निवास स्थान छ। बाबाले स्वयं भन्नुभएको छ- म यिनको भृकुटीको बीचमा बस्छु। यिनको शरीर भाडामा लिन्छु। आत्मा भृकुटीको बीचमा बस्छु भने बाबा पनि यहाँ नै आएर बस्नुहुन्छ। ब्रह्मा पनि छन् र शिवबाबा पनि हुनुहुन्छ। यदि यी ब्रह्मा हुँदैनथे भने शिवबाबा पनि हुनु हुन्नथ्यो। यदि कसैले भन्छन्- हामी शिवबाबालाई नै याद गर्छौं, ब्रह्मालाई होइन तर शिवबाबा बोल्नुहुन्छ कसरी? माथि त सधैं शिवबाबालाई नै याद गर्दै आयौं। अहिले तिमी बच्चाहरुलाई थाहा भएको छ- अहिले हामी बाबाको पासमा यहाँ बसेका छौं। यस्तो त सम्झदैनौं शिवबाबा माथि हुनुहुन्छ। जसरी भक्तिमार्गमा भन्दथ्यौं- शिवबाबा माथि हुनुहुन्छ, उहाँको प्रतिमा यहाँ पूजिन्छ। यी कुरा धेरै बुझ्नु पर्ने छन्। जानेका छौं- बाबा ज्ञानको सागर, नलेजफुल हुनुहुन्छ भने ज्ञान कहाँबाट सुनाउनु हुन्छ? ब्रह्माको तनद्वारा सुनाउनु हुन्छ। कतिले भन्छन्- हामी ब्रह्मालाई मान्दैनौं, तर शिवबाबा भन्नुहुन्छ- म यस मुखद्वारा नै तिमीलाई भन्छु, मलाई याद गर। यो समझको कुरा हो नि। ब्रह्माले त स्वयं भन्छन्- शिवबाबालाई याद गर। यिनले मलाई याद गर कहाँ भन्छन् र! यीद्वारा शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। यो मन्त्र मैले यिनको मुखद्वारा दिन्छु। ब्रह्मा नभएको भए मैले मन्त्र कसरी दिन्थे? ब्रह्मा नभएको भए शिवबाबासँग तिमी कसरी मिल्थ्यौ? मेरो पासमा कसरी बस्थ्यौ? राम्रा-राम्रा महारथीहरुलाई पनि यस्ता ख्यालहरु आउँछन्, जसले गर्दा मायाले मबाट मुख मोडिदिन्छ। हामी ब्रह्मालाई मान्दैनौं भन्छन् भने उनीहरुको के गति होला? माया कति शक्तिशाली छ, जसले एकदम मुख नै फेरिदिन्छ। अहिले शिवबाबाले तिम्रो मुख सामुन्ने पार्नुभएको छ। तिमी सम्मुख बसेका छौ। फेरि जसले यस्तो सम्झन्छन्- ब्रह्मा त केही होइनन्, उनीहरुको के गति होला? दुर्गतिलाई प्राप्त गर्छन्। मनुष्यले त पुकार्छन्- ओ गड फादर! फेरि गड फादरले के सुन्नुहुन्छ र? भन्छन्- ओ लिबरेटर आउनुहोस्। के त्यहीबाट मुक्त गर्नुहुन्छ र? कल्प-कल्पको पुरुषोत्तम संगमयुगमा नै बाबा आउनु हुन्छ। जसमा आउनु हुन्छ उनलाई नै उडाइदिन्छन् भने के भन्ने? मायामा यति बल छ जसले नम्बरवन कौडीतुल्य बनाइदिन्छ। यस्ता-यस्ता पनि कुनै सेन्टरमा छन्, तब त बाबाले खबरदार रहन भन्नुहुन्छ। बाबाले सुनाउनु भएको ज्ञान अरूलाई सुनाइ पनि रहन्छन् तर पण्डित जस्तै। जसरी बाबाले पण्डितको कहानी सुनाउनु हुन्छ...। यस समय तिमी बाबाको यादले विषय सागरलाई पार गरेर क्षीरसागरमा जान्छौ नि! भक्तिमार्गमा धेरै कथाहरु बनाएका छन्। पण्डितले अरूलाई भन्दथे- राम नाम भन्नाले पार हुन्छौ, तर स्वयं बिल्कुलै शून्य खातामा थियो। स्वयं विकारमा गइरहने र अरूलाई भन्ने निर्विकारी बन। त्यसको के असर होला? यहाँ पनि कतै-कतै सुनाउनेवाला भन्दा सुन्नेवाला अगाडि जान्छन्। जसले धेरैको सेवा गर्छन् उनीहरु सबैलाई प्रिय लाग्छन्। पण्डित झुट भयो भने उसलाई कसले प्यार गर्ने? फेरि प्यार उनीहरुमाथि जान्छ जसले प्राक्टिकलमा याद गर्छन्। राम्रा-राम्रा महारथीहरुलाई पनि मायाले खाइदिन्छ।

बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- अहिले त कर्मातीत अवस्था बनेको छैन, जबसम्म लडाईंको तैयारी पूरा हुँदैन। एकातर्फ लडाईंको तैयारी हुन्छ, दोस्रोतर्फ कर्मातीत अवस्था हुन्छ। पूरा सम्बन्ध छ फेरि लडाईं पूरा हुन्छ, टुन्सफर हुन्छौ। पहिला रुद्रमाला बन्छ। यी कुरालाई अरू कसैले जानेका छैनन्। तिमीले सम्झन्छौ- यस दुनियाँलाई बदल्नु छ। उनीहरु सम्झन्छन् दुनियाँको अझै ४० हजार वर्ष बाँकी छ। तिमीले सम्झन्छौ- विनाश त सामुन्ने खडा छ। तिमी

कम संख्यामा छौ, उनीहरू धेरै संख्यामा छन्। त्यसैले तिम्रो कसले मान्छ? जब तिम्रो वृद्धि हुन्छ फेरि तिम्रो योगबलले धेरैलाई खिच्छ। जति तिम्रीबाट खिया निक्लिदै जान्छ, त्यति बल भरिन्छ। यस्तो होइन, बाबा जानी-जाननहार हुनुहुन्छ। होइन, सबैको अवस्थालाई जान्नुहुन्छ। के पिताले बच्चाहरूको अवस्थालाई जानेका छैनन् र? सबै कुरा थाहा हुन्छ। अहिले त कर्मातीत अवस्था हुन सक्दैन। कडा-कडा भूल हुन पनि सम्भव छ, महारथीहरूबाट पनि हुन्छ। कुराकानी, चाल-चलन आदि सबै प्रसिद्ध हुन्छ। अहिले त दैवी चलन बनाउनु छ। देवता, सर्वगुण सम्पन्न छन् नि। अहिले तिम्रीलाई यस्तो बन्नु छ। तर मायाले कसैलाई पनि छोड्दैन। एकदम नाजुक (छुई-मुई) बनाइदिन्छ। ५ सिँढी छन् नि। देह-अभिमान आउनाले माथिबाट एकदम गिर्छन्। गिर्यो अनि मर्यो। आजकल आफूलाई मार्नको लागि कस्ता-कस्ता उपाय गर्छन्! २० तलाबाट खसेर एकदम खतम हुन्छन्। यस्तो पनि नहोस् हस्पिटलमा रहिराखौं, दुःख भोगौं। फेरि कसैले आफूलाई आगो लगाइदिन्छन्, कसैले बचाइदियो भने कति दुःख भोग्छन्। जल्यो भने त आत्मा भागिहाल्छ, त्यसैले जीवघात गर्छन्। सम्झन्छन्- जीवघात गर्नाले दुःखबाट छुट्छौं। जोश आएपछि गर्छन्। कतिले त हस्पिटलमा कति दुःख भोग्छन्। डाक्टरले सम्झन्छन्- यो दुःखबाट छुट्न सक्दैन, यस भन्दा राम्रो त औषधी दियो भने यो खतम हुन्छ। तर उनीहरूले सम्झन्छन्- यसरी औषधी दिनु महापाप हो। आत्माले स्वयं भन्छ- यस्तो पीडा भोग्नु भन्दा राम्रो त शरीर छुटोस्। अब शरीर कसले छुटाओस्? यो हो अपार दुःखको दुनियाँ। त्यहाँ हुन्छ अपार सुख।

तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- अब हामी फर्किन्छौं, दुःखधामबाट सुखधाममा जान्छौं, त्यसैले उहाँलाई याद गर्नु छ। बाबा पनि संगमयुगमा आउनु हुन्छ जब दुनियाँलाई बदल्नु पर्ने हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु तिम्री बच्चाहरूलाई सर्व दुःखहरूबाट छुटाएर नयाँ पावन दुनियाँमा लैजान। पावन दुनियाँमा थोरै रहन्छन्। यहाँ त धेरै छन्, पतित बनेका छन्। त्यसैले बोलाउँछन्- हे पतित-पावन! यो कहाँ सम्झन्छन् र, यस छी-छी दुनियाँबाट घर लैजानुहोस् भनेर हामी महाकाललाई बोलाउँछौं। अवश्य पनि बाबा आउनु हुन्छ, सबै मर्छन् तब त शान्ति हुन्छ नि। शान्ति-शान्ति गरिरहन्छन्। शान्ति त शान्तिधाममा हुन्छ। तर यस दुनियाँमा शान्ति कसरी हुन सक्छ? जबसम्म यति धेरै मनुष्य छन्। सत्ययुगमा त सुख-शान्ति थियो। अहिले त कलियुगमा अनेक धर्म छन्। तिनीहरू जब खतम हुन्छन् तब एक धर्मको स्थापना हुन्छ, तब नै सुख-शान्ति हुन्छ। हाहाकार पछि फेरि जयजयकार हुन्छ। पछि गएर देख्छौ, मृत्युको बजार कति गरम हुन्छ। कसरी मर्छन्। बम्बहरूबाट पनि आगो लाग्छ। पछि गएर देखेपछि धेरैले भन्छन्- वास्तवमा विनाश त हुन्छ नै।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ? विनाश त हुनु नै छ। एक धर्मको स्थापना बाबाले गराउनु हुन्छ, राजयोग पनि सिकाउनु हुन्छ। बाँकी सबै अनेक धर्म विनाश हुन्छन्। गीतामा केही देखाएका छैनन्। फेरि गीता पढेको रिजल्ट के? देखाउँछन् प्रलय भयो। जलमग्न भएपनि सारा दुनियाँ जलमग्न हुँदैन। भारतखण्ड त अविनाशी पवित्र खण्ड हो। त्यसमा पनि अबू सबैभन्दा पवित्र तीर्थ स्थान हो, जहाँ बाबा आएर सर्वका सदगति गर्नुहुन्छ। दिलवाडा मन्दिर कति राम्रो यादगार छ। कति अर्थ सहित छ। तर जसले बनाएका हुन्, उनीहरूले यो जानेका छैनन्। फेरि पनि राम्रा समझदार त थिए नि। द्वापरमा अवश्य राम्रा समझदार थिए होलान्। कलियुगमा त सबै तमोप्रधान छन्। सबै मन्दिरहरू भन्दा यो महान् छ, जहाँ तिम्री बसेका छौ। तिम्रीलाई थाहा छ- हामी हौं चैतन्य, त्यो हाम्रै जड यादगार हो। बाँकी केही समयसम्म यी मन्दिर आदि बनिरहन्छन्। फेरि भत्किने समय आउने छ। सबै मन्दिर आदि टुट-फुट हुन्छन्। एकैचोटि (होलसेल) मृत्यु हुन्छ। महाभारी महाभारत लडाइँको गायन गरिएको छ नि, जसमा सबै खलास हुन्छन्। यो पनि तिम्रीले सम्झन्छौ- बाबा संगममा नै आउनु हुन्छ। बाबालाई रथ त चाहिन्छ नि। आत्मा जब शरीरमा आउँछ तब नै चल्छ। आत्मा शरीरबाट निकलेपछि शरीरै जड हुन्छ। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- अब तिम्री घर जान्छौ। तिम्रीलाई लक्ष्मी-नारायण जस्तो बन्नु छ भने यस्तो गुण पनि चाहिन्छ नि। तिम्री बच्चाहरू यस खेललाई पनि जानेका छौ। यो खेल कति अचम्मको बनेको छ। यस खेलको रहस्य बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ। बाबा नलेजफुल, बीजरूप हुनुहुन्छ नि। बाबाले नै आएर सारा वृक्षको ज्ञान दिनुहुन्छ- यसमा के-के हुन्छ, तिम्रीले यसमा कति पार्ट बजायो? आधाकल्प हुन्छ दैवी राज्य, आधाकल्प हुन्छ आसुरी राज्य। जो राम्रा-राम्रा बच्चाहरू छन् उनीहरूको बुद्धिमा सारा ज्ञान रहन्छ। बाबाले आफू समान टिचर बनाउनु हुन्छ। टिचर पनि नम्बरवार हुन्छन्। कति त टिचर भएर फेरि बिग्रिन्छन्। धेरैलाई सिकाएर स्वयं खतम हुन्छन्। साना-साना बच्चाहरूमा भिन्न-भिन्न संस्कार हुन्छन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यहाँ पनि जसले ज्ञानलाई राम्रो रीतिले लिँदैनन्, चलन सुधारदैनन् उनीहरू धेरैलाई दुःख दिने निमित्त बन्छन्। यो पनि

शास्त्रहरूमा देखाइएको छ- असुर लुकेर बस्थे फेरि बाहिर गएर विश्वासघाती बनेर कति हैरान गर्थे। यो सबै त हुँदै रहन्छ। उच्च भन्दा उच्च बाबा जसले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ, कति विघ्न रूप बन्न पुग्छन्।

बाबाले सम्झाउनु हुन्छ तिमी बच्चाहरू सुख-शान्तिका टावर हो। तिमी धेरै रोयल हो। तिमी भन्दा रोयल यस समयमा कोही हुँदैन। बेहदका बाबाका सन्तान हो, त्यसैले कति मीठो भएर चलनुपर्छ। कसैलाई दुःख दिनु छैन। नत्र त्यो अन्तमा याद आउने छ। फेरि सजाय खानु पर्नेछ। बाबा भन्नुहुन्छ- अब त घर जानु छ। सूक्ष्मवतनमा बच्चाहरूलाई ब्रह्माको साक्षात्कार हुन्छ, त्यसैले तिमी पनि यस्तै सूक्ष्मवतनवासी बन। मुवीको पनि प्राक्टिस गर्नु छ। धेरै कम बोल्नु छ, मीठो बोल्नु छ। यस्तो पुरुषार्थ गर्दा-गर्दा तिमी शान्तिको टावर बन्छौ। तिमीलाई सिकाउनेवाला बाबा हुनुहुन्छ। फेरि तिमीले अरूलाई सिकाउनु छ। भक्तिमार्ग आवाजको मार्ग हो। अब तिमीलाई बन्नु छ साइलेन्स। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) धेरै सभ्यतापूर्वक मीठो बनेर चलनु छ। शान्ति र सुखको टावर बन्नको लागि धेरै कम र मीठो बोल्नु छ। मौन रहने प्राक्टिस गर्नु छ। आवाजमा आउनु छैन।

२) स्वयंको चलन दैवी बनाउनु छ। कमजोर बन्नु छैन। लडाईं भन्दा पहिला कर्मातीत अवस्थासम्म पुग्नु छ। निर्विकारी बनेर निर्विकारी बनाउने सेवा गर्नु छ।

वरदान:- कर्म र सम्बन्ध दुवैमा स्वार्थ भावबाट मुक्त रहने बाबा समान कर्मातीत भव तिमी बच्चाहरूको सेवा हो सबैलाई मुक्त बनाउने। त्यसैले अरूलाई मुक्त बनाउँदा स्वयंलाई बन्धनमा बाँध्नु छैन। जब हृदको मेरो-मेरोबाट मुक्त हुनेछौ तब अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्न सक्छौ। जुन बच्चाहरू लौकिक र अलौकिक, कर्म र सम्बन्ध दुवैमा स्वार्थ भावबाट मुक्त छन् उनैले बाबा समान कर्मातीत स्थितिको अनुभव गर्न सक्छन्। त्यसैले चेक गर- कहाँसम्म कर्मको बन्धनबाट मुक्त बनेको छु? व्यर्थ स्वभाव-संस्कारको अधीन हुनबाट मुक्त बनेको छु? कहिलेकाहीँ कुनै पुरानो संस्कार स्वभावले अधीन त बनाउँदैन?

स्लोगन:- समान र सम्पूर्ण बन्नु छ भने स्नेहको सागरमा समाहित होऊ।